

Framhald av síðu 13

koka og eggjansapur og alt annað gott, sum Mummufamiljuni dámdi.

«Halda tit at jólini eru øgiliga svong?» spurdi Mummumamman stúrin.

«Ivaleytt ikki meira enn eg,» segði Mummupápi langtandi. Hann sat og frysti í kavanum við teppinum up undir øs. Men smá djór mugu vera ógvuliga hampulig móti teimum sterku náttúrukreftunum.

Niðri í dalinum var tað at koma ljós í vindeyguni. Tað lýsti undir trænum og up millum greinarnar, og í ljósglæmurnar bleiktraðu aftur og fram í kavanum.

Mummutrøllið hugdi upp á pápa sin.

«Ja,» segði pápin og nikkaði, «fyri at tryggja seg!»

So fór Mummutrøllið innar og savnaði saman øll tey ljós, tað kundi finna. Tað stakk tey niður í kavan kring granntræið og tendraði tey varisliga, eitt fyri og annað eftir, til øll brendu fyri at bliðka myrkríð og jólini.

Sum frá leið bleiv kvirt í dalinum. Øll vóru ivaleytt farin heim og biðaðu eftir tí vandamikla, ið koma skuldi.

Bert ein einsamallur skuggi rann einsamallur millum trøini. Tað var Hemúlin.

«Halló,» segði Mummutrøllið spakuliga, «koma tey skjótt?»

«Órgva meg ikki,» segði Hemúlin illsliga, meðan hann las upp úr einum langum lista, har næstan alt var útstrikað. Hann setti seg við eitt av ljósunum og fór at telja: «Mamma, pápi, Gavsan,» mutlaði hann, «øll systkinabørnini tey elstu tindasvinini teimum smáu nýtast onki. Og eg fekk onki frá Sniff í fjør. Og so er tað Trina og mostir... eg verði óður í høvðinum av øllum hesum.»

«Hvat bagir?» spurdi Snorkigentan bangin, «er nakað hent?»

«Gávur!» brast úr Hemúlanum, «fleiri og fleiri gávur fyri hvørji jól, ið koma!»

Við rístandi hond setti hann ein kross á listan og størleyp víðari. «Bið!» rópti Mummutrøllið, «sig mær... og vøttirnar hjá tær...»

Men Hemúlin hvarv í myrkrinum sum øll hini, sum høvdu skund og vóru frá sær sjálvum, tí jólini komu.

So fór Mummufamiljan stillisliga innar at leita eftir gávum.

Pápin valdi sín besta pilk, sum lá í einari ógvuliga vakrari esku. «Til jólini» skrivaði hann á hana

og legði hana út í kavan. Snorkigentan tók øklaringin hjá sær av og suffaði eitt sindur, tá hon pakkaði hann inn í silkipappir. Og mamman opnaði sína loyniliga skuffu og tók bókina við litmyndunum fram, ta einstu bókina í litum í øllum dalinum.

Tað, Mummutrøllið pakkaði inn, var so fint og so loyniligt, at ongin mátti siggja tað. Heldur ikki aftaná, tá várið kom, segði hann nøkrum frá, hvat hann hevði givið.

So sessaðust tey í kavanum og biðaðu eftir vanlukkuni.

Tíðin gekk, men onki hendi.

Bert tað litla djórið, ið hevði fingið drekkamunn frá teimum, kom fram úr skoti sinum. Tað hevði tikið alla familjuna hjá sær og øll vinfólkin við. Og øll vóru tey lika litil og grá og neyðarslig og fryst.

«Gleðilig jól,» teskaði djórið smáðið.

«Tú ert sanniliga tann fyrsti, ið heldur, at jólini eru gleðilig,» segði Mummupápi, «ert tú als ikki bangin fyri tí, ið henda kann, tá tey koma?»

«Tey eru jú her,» segði djórið og setti seg í kavan saman við familjuni, «sleppa vit at hyggja at? Tit hava eitt so undurfagurt træ.»

«Og allur maturin,» segði eitt av skyldfólkunum hjá djórinum droymandi.

«Og rættiligar gávur,» segði ein annar.

«Alt mitt liv havi eg droymt um at siggja hetta tætt hjá,» endaði djórið og suffaði.

So tagdu tey, og tað gjordist heilt kvirt. Ljósini brendu við stillari glæmu í tí myrku náttini. Djórið og familjan hjá tí sotu pinnastill. Hávirðing og longsul teirra var týðiligur, tað kendist meira og meira. Og at enda flutti Mummumamma seg yvir at Mummupápa og teskaði: «Heldur tú ikki?»

«Jú, men hvat nú...» helt Mummupápi fyri.

«Um jólini gerast vreið, kunnu vit kanska leypa upp á loftið,» segði Mummutrøllið.

So vendi hann sær móti djórinum og segði: «Gerist so væl, alt hetta skulu tit fáa.»

Djórið trúði ikki sinum egnu oyrum. Tað fór varis-

liga yvir móti trænum, elt av familjuni og vinunum, hvørs snoddhár titraðu av andakt.

Ongantið fyrr høvdu tey havt síni egnu jól.

«Nú er tað helst frægast at vit rýma,» segði Mummupápi óroliga.

Tey runnu kvikliga upp á loft og goymdu seg undir borðinum.

Onki hendi.

Eitt sindur seinni

russiskt franskt italienskt japanskt finskt kinesiskt
týskt svenskt enskt arabiskt danskt føroyskt

hugdu tey varisliga út.

Smádjörini sótu har úti og ótu og drukku og pakkaðu gávur út, og høvdu tað stuttligari enn nakrantíð áður. At enda kluvu tey upp í træið og settu tey brennandi ljósin fäst á allar greinarnar.

«Men atti ikki ein stór stjörna at verði óvast,» segði mummubeiggi djórið.

«Heldur tú?» segði djórið og hugdi hugsunarsamt eftir reyðu silkirosuni hjá Mummumammu. «Man tað bila, tá bert meiningin er nóg góð?»

«Vit attu eisini at havt

eina stjörnu,» teskaði Mummumamma, «men tað er jú ógjørlegt.» Tey hugdu upp í himmalin, sum var fjarur og svartur og tysjandi fullur av stjörnum, túsund ferðir fleiri enn á sumri. Og tann størsta av teimum hekk beint uppi yvir toppinum á granntrænum hjá teimum.

«Nú eri eg eitt sindur lin,» segði Mummumamma, «og eg orki ikki at hugsa meira um, hvat alt hetta hevur at tyða. Men tað sýnist, sum stendur alt væl til.»

«Eg ræðist í hvussu so

er ikki longur jólini,» segði Mummutrøllið, «Hemúlin og Gavsan og mostirin eiga onkursvegna at hava misskilt alt.»

So lögdu tey teir gulu vøttirnar hjá Hemúlanum upp á stikið, so hann lættliga kundi bera eyga við teir, og óru so innar at sova víðari, meðan tey biðaðu eftir várinum.

Tytt eftir Tove Jansson: «Græno» úr «Det usynlige barnet» (Finland)

TILBOD

Horisont hvítt, prísdømi:

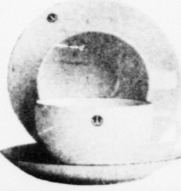
Kaffikoppur
Køkutallerkur
Djúp./flá. tallerkur
Fyri hvørt

Nú FRÍTT VAL

37.-

Horisont blátt, prísdømi:

Kaffikoppur - Køkutallerkur - Djúp./flá. tallerkur - Fyri hvørt - **Nú FRÍTT VAL**

43.-

Atelier hvítt, prísdømi:

Koppur - Køkutallerkur
Djúp./flá. tallerkur - Fyri hvørt

Nú FRÍTT VAL

30.-

Atelier svart, prísdømi:

Koppur - Køkutallerkur
Djúp./flá. tallerkur - Fyri hvørt

Nú FRÍTT VAL

36.-

MARIA Poulsen & Co

Tórsgøta - Tlf. 12001-16001